

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Video Transkripsiyonu - Türkçe

Samadhi 1 - Maya, I yanılsaması

Samadhi modern karşılığı olmayan eski bir Sanskritçe kelimedir. Samadhi ile ilgili bir film yapmanın önemli bir zorluğu vardır. Samadhi zihin düzeyinde ifade edilemeyen birşeye işaret eder.

Bu film basitçe benim içsel yolculuğumun dışı vurumudur. Amaç size Samadhi'yi öğretmek veya onun hakkında bilgi vermekten ziyade, size gerçek doğanızı doğrudan keşfetmeniz için ilham vermektir. Samadhi günümüzde her zamankinden daha anlamlı. Tarihte yalnızca Samadhiyi değil, neyi unuttuğumuzu da unuttuğumuz bir noktadayız.

Bu unutmaya Maya'dır, benlik illüzyonu.

Biz insanlar, çoğumuz günlük hayatlarımıza dalmış şekilde yaşarız, kim olduğumuzu, neden burada olduğumuzu veya nereye gittiğimizi çok az düşünürüz. Çoğumuz gerçek benliğin, ruhun veya Buda'nın annata dediği, isim, form ve düşüncenin ötesinde olanın hiç farkına varmadık. Sonuç olarak da bu sınırlı vücutlar olduğumuza inanıyoruz. Farkında olarak veya olmayarak, kendimizi özdeşleştirdiğimiz bu kısıtlı benlik yapısının öleceği korkusuyla yaşıyoruz.

Günümüz dünyasında yoga, dua, meditasyon, ilahi gibi dinsel veya spiritüel pratikler izleyen insanların çoğu koşullu teknikler uygulamaktadır. Bu da onların sadece ego yapısının bir parçası olması anlamına gelir. Sorun, arayış ve eylem değil, cevabı dışsal bir formda bulduğunuzu düşünmektir.

En genel haliyle spiritüellik, her yerde süregelen patolojik düşünceden farklı değildir. Zihnin daha ileri bir kıskırtmasıdır. İnsani olmaktan ziyade insan yapımıdır. Ego yapısı daha fazla para, güç, sevgi ve herşeyin daha fazlasını ister. Sözde spiritüel yolu izleyenler daha spiritüel, daha uyanmış, daha sakin, daha barışçıl, daha aydınlanmış olmak isterler. Bu filmi izlemenizin bir sakıncası, zihninizin Samadhi'ye sahip olmak isteyecek olmasıdır. Daha da tehlikelisi, zihniniz Samadhi'yi zaten elde ettiğini düşünebilir. Ne zaman birşeye ulaşma arzusu söz konusu ise, ego yapısının iş üstünde olduğundan emin olabilirsiniz. Samadhi birşeye ulaşma veya kendinize birşey katmakla ilgili değildir.

Samadhi'yi idrak etmek, ölmeden önce ölmeyi öğrenmektir. Yaşam ve ölüm yin ve yang gibidir- ayrılmaz bir döngü. Başlangıcı ve sonu olmadan sonsuza yayılır. Ölümü bir kenara ittiğimiz zaman yaşamı da bir kenara iteriz. Gerçeği direkt olarak kim olduğunuzdan deneyimlediğiniz zaman, yaşam veya ölüm korkusu kalmaz.

Kim olduğumuz bize toplumumuz ve kültürümüz tarafından söylendi ve aynı zamanda tercihlerimizi yöneten daha derin bilinçaltı arzu ve nefretin köleleriyiz. Ego yapısı, tekrarlama dürtüsünden başka birşey değildir. Organizma için olumlu da olsa olumsuz da olsa, enerjinin basitçe bir kez izlediği yolu tekrar izleme eğilimidir. Hafızanın veya zihnin sonsuz katları vardır, sarmallar içinde sarmallar. Bilinciniz bu zihin veya ego yapısı ile tanımlandığı zaman, sizi matrix olarak adlandırabileceğiniz sosyal koşullanmaya bağlar.

Egonun farkında olabileceğimiz yönleri vardır, ancak makineyi asıl yöneten arkaik bağlar, ilkel varoluşsal korkulardır. Haza tutunan ve acıdan kaçınan sonsuz kalıplar patolojik davranışlara dönüşür... işimiz, ilişkilerimiz, inançlarımız, düşüncelerimiz ve yaşam biçimimiz. İnekler gibi, çoğu insan matrixi hayatlarıyla besleyerek zapt altında yaşar ve ölür.

Dar kalıplara kilitlenmiş hayatlar yaşarız. Hayatlarımız çoğu zaman çileyle doludur ve aslında özgür olabileceğimiz hiç aklımıza gelmez. Geçmişten miras kalan hayatı bırakmak, iç dünyamızda bekleyen hayatı yaşamak mümkündür.

Hepimiz bu dünyaya biyolojik koşullu yapılarla fakat öz farkındalığımız olmadan geldik. Küçük bir çocuğun gözlerine baktığınızda çoğunlukla benliğin izi yoktur, sadece parıldayan bir boşluk vardır. İnsanın büyüyerek dönüştüğü kişi, bilincin üzerine giyilmiş bir maskedir. Shakespeare, "Dünya bir sahnedir, ve tüm erkekler ve kadınlar sadece oyuncular"dır" demiştir. Uyanmış bir kişide bilinç, kişilik ve maskenin içinden parıldar. Uyanık olduğunuzda karakterinizle tanımlanmazsınız. Giydiğiniz maskeler olduğunuza inanmazsınız. Ama bir rolü oynamaktan da vazgeçmezsiniz. Karakterimizle veya personamızla özdeşleştiğimizde, bu Maya'dır; benlik illüzyonu. Samadhi, hayat oyununda karakterinizin rüyasından uyanmaktır.

Platon Devlet'i yazdıktan 2400 yıl sonra insanlık hala Platon'un mağarasından çıkmaya çalışıyor. Aslında illüzyonlar tarafından daha önce hiç olmadığı kadar büyülenmiş haldeyiz. Platon Sokrates'e, hayatları boyunca bir mağarada zincirlenmiş ve yüzleri boş bir duvara dönük yaşamış bir grup insan tarif ettirmiştir. Tek görebildikleri, arkalarında yanan bir ateşin önünden geçen şeylerin duvara yansıyan gölgeleridir. Bu kukla oyunu onların dünyası haline gelmiştir. Sokrates'e göre, bu mahkumların görebilecekleri gerçeğe en yakın şey gölgelerdir. Onlara dış dünyadan bahsedilmesinden sonra bile herşeyin gölgelerden ibaret olduğuna inanmaya devam ederler. Daha fazlası olmasından kuşkulansalar bile alışılmış olanı bırakmaya isteksizdirler.

Günümüzde insanlık sadece mağara duvarındaki gölgeleri görmüş olan insanlara benziyor. Gölgeler düşüncelerimizi andırıyor. Düşünce dünyası tek bildiğimiz dünya. Fakat düşüncenin ötesinde başka bir dünya var. Dualistik aklın ötesinde. Kim olduğunuz gerçeğini bulabilmek için mağarayı ve tüm bildiklerinizi geride bırakmak ister misiniz?

Samadhi'yi deneyimlemek için dikkati gölgelerden ve düşüncelerden uzaklaştırıp ışığa yöneltmek gerekir. Bir kişi yalnızca karanlığa alışıkta, ışığa yavaş yavaş alışması gerekir. Her yeni paradigmaya uyum sağlamakta olduğu gibi bu, zaman ve çaba, yeniyi keşfetmek ve eskiden sıyrılmak için istek gerektirir. Zihin bilinç için bir tuzağa, labirent veya hapse benzetilebilir. Hapiste değilsiniz, hapsin kendisisiniz. Hapis bir illüzyondur. Hayali bir benlikle tanımlandıysanız uykudasınız demektir. Hapsin farkına varınca eğer illüzyondan kurtulmak için savaşırsanız, o zaman illüzyona gerçeklik atfedersiniz ve uykuda kalmaya devam edersiniz, ancak bu sefer rüya kabusu dönüşür. Sonsuza dek gölgeleri kovalar ve onlardan kaçarsınız. Samadhi ayrı benlik veya egosal yapı rüyasından uyanmaktır. Samadhi ben dediğim hapsile tanımlanmaktan uyanmaktır. Asla gerçekten özgür olamazsınız çünkü nereye giderseniz gidin hapsiniz de oradadır.

Uyanış zihinden veya matriksten kurtulmakla ilgili değildir, tam tersine onunla özdeşleşmezseniz hayat oyununu daha dolu deneyimlersiniz, ihtiras veya korku olmadan gösterinin tadına olduğu gibi varırsınız. Kadim öğretilerde buna kutsal Leila oyunu denirdi; dualite içinde oynama oyunu.

İnsan bilinci bir sürekliliktir. Bir uçta, insanlar maddesel benlikleriyle tanımlanırlar. Diğer uçta ise Samadhi vardır, benliğin sona ermesi. Süreklilikte Samadhi'ye doğru her adım, ızdırabı azaltır. Daha az ızdırap hayatın acısız olacağı anlamına gelmez. Samadhi acı ve haz dualitesinin ötesindedir. Anlamı daha az akıl olması, olacak olan ne olursa olsun direnç yaratan daha az benlik olması, ve ızdırabı yaratanın direnç olmasıdır. Samadhi'nin bir kez bile farkına varmak, sürekliliğin diğer ucunda ne olduğunu görmeyi sağlar. Maddesel dünya ve kişisel çıkardan başka birşey olduğunu görmek. Samadhi'de benlik yapısı sona erdiği zaman egosal düşünce, benlik, dualite ortadan kalkar ancak ben, annata veya benliksizlik hala vardır. Bu boşlukta prajna veya bilgeliğin doğuşu vardır. İçkin benliğin, dualite veya tüm sürekliliğin çok ötesinde olduğunun idraki.

İçkin benlik zamansız, değişmezdir, hep şu andır. Aydınlanma, başlangıçtan beri var olan sarmalla, sürekli değişen görünür dünya veya zamanın içinde yayıldığı lotus ile zamansız benliğinizin birleşmesidir. Kendinizi benlikle tanımlamayı bırakınca, içsel bağlantılarınız sürekli açılan bir çiçek gibi büyür, zaman dünyası ve zamansız arasında yaşayan bir köprüye dönüşür.

İçkin benliğin farkına varmak kişinin yolculuğunun sadece başlangıcıdır. Çoğu insanın, Samadhi'yi yaşamın diğer yönleriyle bütünleştirmeden önce, onu meditasyonda sayısız kez deneyimleyip kaybetmesi gerekecektir. Meditasyon sırasında varlığınızın doğasına dair derin sezgiler veya benlik sorgulamaları deneyimleyip, sonra kim olduğunuz gerçeğini unutarak kendinizi tekrar eski kalıplar içinde bulmanız sıradışı bir olay değildir. Hayatın her yönünde, benliğin her yönünde o durgunluk veya boşluğun farkına varmak, boşluğun her şey olarak dans etmesine

dönüşmektir. Durağanlık hareketten ayrı bir şey değildir. Hareketin tersi değildir. Samadhi'de durağanlık hareket ile, form boşluk ile aynıdır. Bu akla saçma gelir, çünkü akıl dualitenin varoluşudur.

Batı felsefesinin babası Rene Descartes, "Düşünüyorum, öyleyse varım" sözüyle ünlüdür. Hiçbir söz, uygarlığın düşüşünü ve mağara duvarındaki gölgelerle tam olarak özdeşleştirilmesini bundan daha iyi özetleyemez. Descartes'ın ve neredeyse tüm insanların hatası, temel varoluşun ve düşünmenin eşdeğer sayılmasıdır.

En ünlü eserinin başında Descartes, herşeyden şüphe edilebileceğini, duyularından, hatta düşüncelerinden şüphe duyabileceğini yazdı. Benzer olarak Buda, Kalama Sutra'da, gerçeği bulmak için kişinin tüm geleneklerden, kutsal yazılardan, öğretilerden ve kendi zihninin içeriğinden şüphe duyması gerektiğini söyler. İkisi de büyük şüphecilikle başladı, ama Descartes sorgulamayı düşünce düzeyinde bırakırken Buda daha derine indi ve aklın en derin katlarının ötesine girdi. Belki Descartes düşünen zihnin ötesine gitseydi, gerçek doğasının farkına varabilirdi ve Batı bilinci bugün çok farklı olabilirdi.

Bunun yerine Descartes bizi bir illüzyon perdesinin altında tutan kötü bir iblisin varolma ihtimalini tarif etti. Descartes bu iblisin içyüzünü farketmedi. Matrix filmindeki gibi hepimiz, bize hayali bir dünya yaşatan ince işlenmiş bir programa bağlı olabiliriz. Filmde insanlar matriksin içinde yaşıyorlardı, diğer düzlemde ise birer pilden ibaretlerdi ve insanların enerjilerini kendi amaçları için kullanan makineleri hayat güçleriyle besliyorlardı.

İnsanlar dünyanın durumu veya kendi mutsuzlukları için hep kendileri dışında birşeyleri suçlamak isterler. Bu başka bir kişi, belirli bir grup veya ülke, din veya Descartes'ın iblisi gibi bir çeşit yönetici İlluminati veya Matrix'deki gibi hissedebilen makineler olabilir. İronik bir biçimde Descartes'ın zihninde canlandırdığı iblis kendini özdeşleştirdiği şeyden başkası değildi. Samadhi'nin farkına vardığınızda, bir yöneticinin, bir makinenin, günden güne hayatınıza nüfuz eden bir iblisin varlığı açık hale gelir. Bu makine sizsiniz.

Benlik yapınız birçok küçük, koşullu alt programdan, veya küçük patronlardan oluşur. Bir küçük patron yemek ister, diğeri para, statü, mevki, güç, seks, yakınlık. Bir diğeri bilinçlilik veya başkalarının ilgisini ister. İstekler gerçekten sonsuzdur ve asla tatmin edilemezler.

Hapislerimizi süslemek için çok fazla zaman ve enerji harcarız, maskelerimizi geliştirme baskısına yenik düşeriz, küçük patronları besler ve onları daha güçlü hale getiririz. Uyuşturucu bağımlıları gibi, küçük patronları tatmin etmeye çalıştıkça sonuçta daha fazlasını isteriz. Özgürlüğün yolu kişisel gelişim veya benliğin amaçlarını tatmin etmek değil, benliğin gündeminden tamamen vazgeçmektir. Bazı insanlar gerçek doğalarını uyandırmanın, bireyselliklerini ve hayatın zevkini kaybetmeleri anlamına geleceğinden korkar. Aslında doğru olan tam tersidir, ruhun özgün bireyleşmesi ancak koşullanmış benlik aşıldığında ifade edilebilir. Matriksin içinde uykuda olduğumuz için çoğumuz ruhun aslında ne anlatmak istediğinin asla farkına varmayız.

Samadhi'ye giden yol meditasyonu, yani hem değişen koşullu benliği gözlemlemeyi, hem de değişmeyen gerçek doğanızın farkına varmayı kapsar. Durağan noktaya, varlığınızın kaynağına geldiğinizde, dış dünyanın nasıl değişmesi gerektiğine dair beklenti olmadan, gelecek ek bilgileri beklersiniz. Not my will, but higher will be done.

Eğer zihin, yolun ne olması gerektiğine dair bir fikre uydurmak için dış dünyayı değiştirmeye çalışırsa, bu, aynadaki görüntüyü değiştirmek için yansımayı manipüle etmeye çalışmaya benzer. Aynadaki görüntüyü gülümsetmek için yansımayı değiştiremezsiniz, yansımanın gerçek kaynağı olan sizin farkına varmanız gerekir.

Gerçek benliğin farkına vardığınız zaman, bu dışarıdaki herhangi birşeyin değişmesi gerektiği anlamına gelmez. Değişen, koşullu kalıplardan kutrulan ve ruh tarafından yönlendirilmeye açık hale gelen bilinçli, zeki içsel enerji veya pranadır. Ancak koşullu benliği ve onun sonsuz meşguliyetlerini gözlemleyebildiğiniz ve onlardan kutrulduğunuz zaman ruhun amacının farkına varabilirsiniz.

Yunan mitolojisinde tanrıların Sisyphus'u, anlamsız bir görevi sonsuza dek tekrar etmeye mahkum ettikleri söylenir. Görevi, tekrar aşağı yuvarlanacak olan bir kayayı sonsuza dek bir dağdan yukarı taşımaktır. Fransız varoluşçu ve Nobel ödüllü yazar Albert Camus, Sisyphus'un durumunu insanlık için bir metafor olarak gördü. 'Bu abes varoluşta nasıl anlam bulabiliriz?'

sorusunu sordu. Biz insanlar hiç gelmeyen bir yarına hazırlanmak için sürekli didiniyoruz ve sonra ölüyoruz. Bu gerçeğin farkına varabilirsek, ya egosal personalarımızla özdeşleşmiş olarak çıldıracağız, ya da uyanıp özgür olacağız.

Dışarıdaki mücadelede asla başarılı olamayacağız, çünkü o sadece iç dünyamızın bir yansıması. Egosal benlik, nafile çabalarıyla uyanmakta mutlak başarısızlığa uğradığında bu kozmik şaka ve durumun saçmalığı daha açık hale gelir.

Zen'de bir deyiş vardır, "Aydınlanmadan önce odun kes, su taşı. Aydınlandıktan sonra odun kes, su taşı". Aydınlanmadan önce kişi kayayı tepeden yukarı taşımalıdır, aydınlandıktan sonra da kayayı tepeden yukarı taşımalıdır. Ne değişti? Olana karşı içsel direnç. Mücadele bırakıldı, daha ziyade mücadele eden kişinin hayal ürünü olduğu fark edildi. Bireysel irade veya akıl, tanrısal irade veya akılla uyumlandı.

Samadhi nihayetinde, istisnasız tüm değişen olgulara karşı bütün içsel direncin terk edilmesidir. Koşullardan bağımsız iç huzuru idrak eden kişi gerçek Samadhi'ye ulaşmıştır. Direnci bırakmanın sebebi herhangi bir şeye veya diğerine göz yummanız değil, içsel özgürlüğünüzün dışsal olandan bağımsız olmasıdır.

Gerçekliği olduğu gibi kabul ettiğimizde, bunun dünyada birşeyler yapmaktan vazgeçtiğimiz veya meditasyon yapan pasifistlere dönüştüğümüz anlamına gelmediğini belirtmek gerekir. Durum bunun tam tersidir; bilinç dışı dürtüler tarafından güdülmeden özgürce hareket edebildiğimizde, içsel enerjimizin tüm gücünü arkamıza alarak Tao ile uyumlu şekilde davranmak mümkün olur. Birçok kişi dünyayı değiştirmek ve barışı sağlamak için, algıladığımız düşmana karşı daha şiddetli bir şekilde savaşmamız gerektiğini savunacaktır. Barış için savaşmak sessizlik için bağırma benzer; sadece istenmeyen şeyin daha fazlasını yaratır. Bugünlerde herşeye karşı bir savaş var; terörle savaş, hastalıkla savaş, açlıkla savaş. Her savaş aslında kendimizle savaştır.

Savaş kolektif bir yanılmanın bir parçasıdır. Barış istediğimizi söyleriz, ama savaşa hevesli liderleri seçmeye devam ederiz. İnsan haklarından yanayız diyerek kendimize yalan söyleriz, ama sömürücü iş yerlerinde üretilen ürünleri satın almaya devam ederiz. Temiz hava istediğimizi söyleriz ama kirletmeye devam ederiz. Bilimin bizi kanserden kurtarmasını isteriz ama bizi hasta eden ve kendimize zarar veren alışkanlıklarımızı değiştirmeyiz. Daha iyi bir yaşamı desteklediğimiz konusunda kendimizi aldatırız. İzdırıp ve ölümü görmezden gelen gizli yanlarımızı görmek istemeyiz.

Kansere, açlığa, teröre veya kendi düşünce ve davranışlarımızın yarattığı başka bir düşmana karşı savaşı kazanabileceğimiz inancı, kendimizi bu gezegende yaşama biçimimizi değiştirmemiz gerektiğine inandırmamıza yol açar. Devrimin ilk gerçekleşmesi gereken yer iç dünyadır. Dış dünya ile Tao, ancak hayat sarmalını içimizde doğrudan hissedebildiğimiz zaman uyumlanacaktır. O zamana kadar yaptığımız herşey, halihazırda zihin tarafından yaratılmış olan kaosa eklenecektir.

Savaş ve barış sonsuz bir dansa beraber meydana gelir; onlar tek bir döngüdür. Bir yarı diğeri olmadan var olamaz. Tıpkı ışığın karanlık olmadan, yukarının aşağı olmadan var olamayacağı gibi. Dünya karanlık olmadan ışık, boşluk olmadan doluluk, üzüntü olmadan mutluluk istiyor gibi görünüyor. Akıl ne kadar işe karıştırılırsa dünya o kadar parçalanmış hale geliyor. Egosal akıldan gelen her çözüm, bir sorunun var olduğu düşüncesine dayalı, ve her çözüm, çözmeye çalıştığı şeyden daha büyük bir sorun haline geliyor. Direndiğiniz şey sürüp gider.

İnsan zekası yeni antibiyotikler yaratırken doğa daha kurnaz hale ve bakteriler daha güçlü hale geliyor. Süregelen savaşta tüm çabamıza rağmen, kanser daha yaygın hale geliyor, dünyadaki aç insanların sayısı sürekli artıyor, dünya çapında terör saldırılarının sayısı yükseliyor.

Yaklaşımımızın nesi yanlış? Goethe'nin şiirindeki Büyücünün Çırağı gibi, büyük bir gücü elimize aldık, ama onu kullanacak bilgelikten yoksunuz. Sorun, kullandığımız aleti anlamıyor olmamız. İnsan aklını, doğru kullanımını ve amacını anlamıyoruz.

Kriz, kısıtlı ve koşullu düşünme şeklimizden, hissetme ve hayatı deneyimleme biçimimizden kaynaklanıyor. Rasyonalizm bizi birçok eski kültürün tecrübe ve bilgeliğini anlayabilme kabiliyetinden yoksun bıraktı. Egosal düşünce şeklimiz bizi hayatın derin kutsallığını ve gizemini hissetme yeteneğinden, bilincin günümüzde insanlık tarafından neredeyse unutulmuş tamamen farklı katlarının farkına varabilme kabiliyetinden, yoksun bıraktı. Eski Mısır geleneğinde Neterler'in nitelikleri, fiziksel ve ruhsal bedenlerini arındırmış arketipik formlar olarak cisimlendirilirdi, öyle ki onlar daha yüksek bilinçler barındırmaya layıklardı. Asıl Neter, veya bu bilgeliğin kutsal prensibi, Thoth veya Tehuti olarak bilinirdi. Genellikle kuş veya ibis kafalı bir katip biçiminde resmedilir, tüm bilgi ve bilgeliğin kaynağını temsil ederdi. Thoth, düşünme veya düşüncenin kozmik prensibi olarak tarif edilebilir. Thoth bize dili, kavramları, yazıyı, matematiği, tüm sanatları ve aklın tüm tezahürlerini verdi. Thoth'un kutsal bilgilerine erişim izni, sadece özel eğitimden geçen kişilere verilirdi.

Thoth'un kitabı fiziksel bir kitap değil, akaşik veya eterik alemin bilgeliğidir. Efsaneye göre Thoth'un bilgisi her insanın derinlerinde gizli bir yerde saklıdır ve altın bir yılan tarafından korunur. Bir hazineyi koruyan yılan veya ejderha miti birçok kültürde geçer ve kundalini shakti, chi, kutsal ruh ve içsel enerji gibi isimlerle anılır. Altın yılan, içsel enerjilerle bağlanmış egosal yapıdır ve iyice öğrenilip aşılmadan ruh asla gerçek bilgiye ulaşamaz. Thoth'un kitabının, okuyana ızdıraptan başka hiçbir şey getirmediği söylenir, tanrıların sırlarını ve yıldızlarda gizli herşeyi bulmuş olsalar bile. Anlaşılması gereken, kitabın onu okuyan her 'bireye', onu kontrol etmeye çalışan her egoya ızdırap getirdiğidir. Mısır geleneğinde uyanmış bilinç Osiris ile tarif edilir.

Uyanmış bilinç olmadan, kısıtlı benlikle elde edilen her bilgi veya irfan tehlikeli ve yüce bilgelikten kopuk olacaktır. Horus'un gözü açık olmalıydı. Burada bulduğumuz ezoterik anlam, daha tanıdık olan cennet bahçesinden kovulma hikayesine benzer. Thoth'un kitabı, Adem ve Havva'nın baştan çıkıp meyvesini yedikleri, iyilik ve kötülüğün bilgi ağacına benzer. Tabii ki insanlık yasak meyveyi çoktan yemiştir, Thoth'un kitabını zaten açmıştır ve cennet bahçesinden kovulmuştur. Yılan, mikro kozmostan makro kozmosa uzanan ve baştan beri var olan sarmal için bir metaforudur. Yılan bugün siz olarak yaşamaktadır. Görünür dünya olarak ifade edilen egosal zihindir. Hiçbir zaman bu kadar fazla bilgiye erişimimiz olmadı. Maddesel dünyanın derinlerine indik, hatta sözde tanrı parçacığını bile bulduk, fakat hiçbir zaman bu kadar kısıtlı, kim olduğumuzdan ve nasıl yaşamamız gerektiğinden bihaber olmadık, ve ızdırap yarattığımız mekanizmayı anlamıyoruz.

Dünyayı şu anki şekliyle yaratan bizim düşüncümüzdür. Ne zaman birşeyi iyi veya kötü olarak damgalasak veya aklımızda bir tercih yaratsak, bu egosal yapıların veya kişisel çıkarların vücut bulmasıdır. Çözüm barış için savaşmak veya doğaya üstün gelmek değil, gerçeğin, ego yapısının varlığının dualite yarattığının, benlik ve öteki, benimki ve seninki, insan ve doğa, iç ve dış arasında ayrılık yarattığının farkına varmaktır. Ego vahşetin kendisidir, var olabilmek için ötekine karşı bir sınıra, bir bariyere ihtiyaç duyar. Ego olmadan hiçbir şeye karşı savaş olmaz. Kendini beğenmişlik, kar için doğayı aldatmak olmaz. Dünyamızdaki bu dışsal krizler ciddi bir içsel krizi yansıtır; kim olduğumuzu bilmiyoruz. Tamamen egosal kimliklerimizle tanımlanmışız, korkular tarafından tüketiliyoruz ve gerçek doğamızdan kopmuşuz.

Irklar, dinler, ülkeler, siyasi bağlarımız, ait olduğumuz herhangi bir grup, hepsi egosal kimliklerimizi güçlendiriyor. Bugün gezegende varolan grupların neredeyse tamamı kendi perspektiflerinin gerçek ve doğru olduğu iddiasında, aynısını bireysel düzeyde de yapıyoruz. Bir grup, gerçeğin kendisine ait olduğunu iddia ederek varlığını devam ettirir, ego veya benlik yapısı da kendisini ötekine karşı bu şekilde tanımlar.

Bugün her zamankinden daha fazla farklı gerçeklik ve kutuplaşmış inanç sistemi dünyada bir arada yer alıyor. Farklı insanların, aynı dış fenomenler karşısında tamamen farklı düşünceler ve duygusal tepkiler deneyimlemeleri mümkün. Aynı şekilde, samsara ve nirvana, cennet ve cehennem, aynı dünyada bulunan iki farklı boyut. Bir kişiye kıyamet gibi görünen bir olay, bir başkasına tanrının lütfu gibi görünebiliyor. Aşık hale gelen ise, dış koşulların iç dünyanızı belirli bir şekilde etkilemesi gerekmediği. Samdadhi'yi idrak etmek, kendi kendine dönen bir tekerleğe dönüşmektir, özerk olmak, kişinin kendi evreni olmasıdır. Sizin hayat deneyiminiz değişen olgulara bağımlı değildir.

Metatron'un kübü üzerinden bir benzetme yapılabilir. Metatron'dan çeşitli eski Hıristiyan, Müslüman ve Yahudi metinlerinde bahsedilir, ve arketipik olarak Mısırlı Neter Thoth ve Yunanlı Hermes Trismegistus ile ilişkilidir. Metatron, tetragramatona çok yakından bağlıdır. Tetragramaton temel geometrik desendir, fiziksel gerçekliğin kalıbı veya ilk ortaya çıkışıdır, tanrının sözü veya Logos olarak adlandırılır. Burada şeklin iki boyutlu bir temsilini görüyoruz, ancak belirli bir şekilde bakarsanız üç boyutlu bir küp görürsünüz. Kübü gördüğünüzde şekilde hiçbir şey değişmedi, ancak zihniniz görüşünüze yeni bir boyut ekledi.

Kişinin perspektifi veya boyutluluk basitçe, dünyayı yeni bir biçimde algılamaya alışmakla ilgilidir. Samadhi'yi idrak edince perspektiften bağımsız hale geliriz, veya özgürce yeni perspektifler yaratabiliriz, çünkü artık belirli bir bakış açısına bağlanmış benlik yoktur.

İnsanlık tarihindeki en büyük zekalar, sınırlı kişilik yapısının ötesindeki düşünce düzeylerine sıklıkla dikkat çekmişlerdir. Einstein şöyle der, "İnsanın gerçek değeri, öncelikli olarak kendisini benlikten ne ölçüde kurtarabildiği ile ölçülür."

Düşünmek ve benliğin varlığı kötü değildir, akıl kalbin hizmetindeyken düşünmek harika bir araçtır. Vedanta'da aklın iyi bir hizmetkar, ancak kötü bir efendi olduğu söylenir.

Ego, gerçekliği daima dil ve etiketlerle süzer, ve sürekli yargılar. Birşeyi diğerine tercih eder. Akıl ve duyular efendiniz olduğunda sonsuz ızdırap, sonsuz ihtiras ve hoşnutsuzluk yaratarak, bizi düşünencinin matriksine kilitleyeceklerdir. Samadhi'yi anlamak istiyorsanız düşüncelerinizi iyi veya kötü olarak değerlendirmeyin, düşünce ve duyulardan evvel kim olduğunuzu bulun. Bütün etiketlerden kurtulunca nesnelere olduğu gibi görmek mümkün olur. Bir çocuğa bir kuşun ne olduğu söylendiğinde eğer duyduğu şeye inanırsa, bir daha asla bir kuş görmez. Sadece düşüncelerini görür.

Çoğu insan özgür, bilinçli ve uyanık olduğunu düşünür. Zaten uyanmış olduğunuzu inanıyorsanız, sahip olduğunuza inandığınız şeye ulaşmak için neden kendinizi zorlayacaksınız? Uyanışın mümkün olabilmesi için uykuda olduğunuzu ve matriksin içinde yaşadığınızı kabul etmeniz gerekir.

Hayatınızı dürüstçe, kendinize yalan söylemeden gözden geçirin. Tekrarlayan robotik yaşam kalıplarınızı istediğinizde durdurabiliyor musunuz? Haz aramaya ve acıdan kaçınmaya son verebiliyor musunuz, birtakım yiyeceklerle, aktivitelere, eğlencelere bağımlı mısınız? Kendinizi ve başkalarını sürekli yargılıyor, suçluyor ve eleştiriyor musunuz? Zihniniz sürekli uyarıcılar arıyor mu, yoksa sadece sessizlikte tatmin bulabiliyor musunuz? İnsanların hakkınızdaki ne düşündüklerine tepki veriyor musunuz? Onaylanmaya, olumlu pekiştirmeye ihtiyaç duyuyor musunuz? Hayatınızın durumunu bir şekilde baltalıyor musunuz?

Çoğu insan hayatlarının bugününü, yarın, gelecek yıl ve on yıl sonrası ile aynı şekilde deneyimleyecekler. Robota benzer doğanı gözlemlemeye başladığınızda daha uyanık hale gelirsiniz. Sorunun derinliğini fark etmeye başlarsınız. Tamamıyla düpedüz uykudasınız, bir rüya içinde kayıpsınız. Platon'un mağarasında yaşayanlar gibi, bu gerçeği duyan çoğu kişi hayatlarını değiştirme isteği veya yeteneğinden yoksun olacak, çünkü tanıdık kalıplara bağlanmış durumdadır.

Mevcut kalıplarımızı doğrulamak için uzun mesafeler katederiz, gerçekle yüzleşmektense kafamızı kuma gömeriz. Kurtarıcı bekleriz, ama çarmıha kendimiz çıkmak istemeyiz. Özgür olmak için ödemek istediğiniz bedel nedir? İç dünyanızı değiştirirseniz, dış yaşamınızı da değiştirmeye hazır olmanız gerektiğini anlamalısınız. Eski yapınız ve kimliğiniz, yeni filizin üstünde yeşereceği ölü toprak haline gelmelidir.

Uyanışın birinci adımı, insan zihninin matriksi veya maske ile tanımlandığınızı fark etmektir. İçimizdeki birşey bu gerçeği duymalı ve uykusundan uyanmalıdır. Gerçeğin her zaman farkında olmuş olan zamansız bir parçanın var. Akıl matriksi dikkatimizi dağıtıyor, bizi eğlendiriyor, bizi sürekli yapmakla, tüketmekle, açgözlülükle meşgul ediyor. Bir ihtiras ve nefret çemberinde bizi bilincimizin çiçeklenmesinden ve evrimsel olarak doğuştan hakkımız olan Samadhi'den mahrum ediyor.

Patolojik düşünme normal hayata dönüşüyor. Kutsal özünüz, kısıtlı benlik yapısı ile özdeşleşerek köleleştirildi. Yüce bilgelik, kim olduğunuz gerçeği varoluşunuzun derinlerinde gömüldü. J. Krishnamurti şöyle der, "Derinlemesine hasta bir topluma iyi adapte olmuş olmak, kişinin sağlığının ölçüsü değildir." Egosal akılla tanımlanmak hastalıktır ve çaresi Samadhi'dir. Tarih boyunca azizler, bilgeler ve uyanmış kişilerin hepsi kendini teslim etmenin bilgeliliğini öğrenmişlerdir. Gerçek benliğin farkına varmak nasıl mümkün olur? Maya perdesinin ötesine bakınca ve hayali benlikten kurtulunca, geriye ne kalır?

Çeviren: Orkan Kaya